

Davant les generacions futures

Juan Miguel González-Feria, Director del "Colegio Mayor El Salvador", Salamanca, Espanya.

Article publicat en la Revista Re en català número 13. 116 Sopar Hora Europea.

A no ser que tingui lloc una hecatombe planetària, existiran al món noves generacions de persones. D'aquestes, malgrat que no sabem qui seran concretament, ens hem de sentir també "germans en l'existència" (Carta de la Pau, dirigida a l'ONU, punt 5), si més no potencialment.

El Director General de la UNESCO, en un article titulat : "Els drets de les generacions futures", publicat fa un any, subratllà la responsabilitat que té cada generació envers la següent, i va propugnar l'elaboració "d'una categoria jurídica nova" de "drets" humans, els titulars dels quals "no existeixen encara" i que "només es poden considerar com a tals (drets) perquè preexisteixen a càrrec de les generacions actuals i els imposen deures correlatius". Federico Mayor Zaragoza els resumí en "el dret a la vida amb dignitat", que ell condensa en dos nuclis: dret a l'exempció de culpa "per tot crim comès pels seus antecessors" i "dret a la pau, a no ser víctimes de la guerra". Moltes persones estaran d'acord amb el que allà s'exposa. L'Àmbit Maria Corral també ho comparteix, com es pot veure als punts 1 i 9 de la Carta de la Pau, dirigida a l'ONU, un Document promogut per aquest Àmbit juntament amb la Universitas Albertiana Interdisciplinar.

Ara bé, podria semblar que l'esmentada Carta de la Pau, a la seva postdata, que també tracta aquest tema tan rellevant, contradiu l'afirmació anterior. En ella s'indica que si una nació, en una determinada conjuntura, tria el camí A, les seves generacions futures estaran constituïdes per unes persones concretes, però si aquesta nació segueix l'opció B, seran unes altres persones les que hi existiran, diferents de les que haurien existit en el cas d'haver triat el primer camí. És a dir, l'esmentada postdata subratlla el misteri, inherent a la persona humana, de la seva irrepetibilitat i singularitat, i de la seva contingència: la seva "dependència" dels esdeveniments històrics anteriors. I així, afegeix: "És evident, doncs, que a qualsevol país, els ciutadans del demà, siguin qui siguin, si estan contents d'existir, s'alegraran sempre d'allò que els governants respectius d'avui hauran fet -bé o malament-, ja que, gràcies a allò, ells hauran existit." Per concloure tot seguit: "Per tant, el bé dels contemporanis és l'objectiu més important del governants".

És obvi que procurar el bé dels qui avui existeixen no constitueix, ni de bon tros, una llicència per a la frivolitat o la irresponsabilitat davant els qui naixeran, ja que precisament el principal bé que podem llegar als nostres descendents futurs és que els propis éssers humans actuals

siguin harmònics i estiguin en pau i joiosos; així seran els educadors òptims d'aquells que els succeiran. Per tant, buscar el bé integral dels presents és la millor manera de procurar el major bé per a les generacions futures, siguin qui siguin els seus integrants.

Ajudar a responsabilitzar-nos en aquest tema apassionant és el que esperem dels convidats especials d'aquesta nit.